

talelserne i Motiverne til Søloven — jeg har tilladt mig at henpege til det — vare ligeledes kategoriske, og det er ikke alene i den sidste Sølov, men ogsaa i de tidligere Udkast, fra det Udvalg, som den Gang var nedsat i Anledning af Søloven, Udkastet af 1882; hvilket Udvalg den nuværende Ordfører den Gang var Formand for. Man ser altsaa, at der kommer igen bestandig denne Fastholden af den gamle Regel, og naar nu den ærede Ordfører i Dag udtalte, at han havde faaet de omhandlede Oplysninger, som skulle motivere en Forandring af de ældre Regler fra Udenrigsministeriet, søjede ogsaa den ærede Ordfører meget forsigtig til, at saa vidt han vidste, var det overvejende Antal af Lande i Europa inde paa det at lade fremmede faa Parter i deres Skibe. Det er ikke rigtigt efter de Folketsretslærere, som dog maa staa til troende i den Henseende. Jeg skal med Hensyn dertil nævne Galvo, og jeg har faaet dette Spørgsmaal undersøgt af forskellige og har faaet det svar, at det forholder sig saaledes, at i Sverige, Frankrig, Rusland, Holland, Belgien og Grækenland findes der blandede Certifikater. Nye Certifikater har man i Norge, Tyskland, England, Italien, Spanien, Portugal og Østerrig. Altsaa, blandt de europæiske Lande er der Flertal — og hvad Tonnagen angaar absolut Flertal — for de rene Certifikater. Det er ikke saa mærkeligt, at Lande som Rusland og Frankrig kunne have blandede Certifikater. For det første maa det jo erindres, at Lande, som allerede have haft det i ældre Tid, ikke gaa bort derfra uden tvingende Nødvendighed, fordi det vilde fremkalde stor Havage, naar der var talrige fremmede, som havde Part i disse Skibe, og dette pludselig skulde forandres. Sverige har saaledes ogsaa beholdt det blandede Certifikat, men naar man ser Kommissionens Forhandlinger om Søloven igennem, vil man ogsaa se, at man fra svensk Side slaar sig til No med, at man en Gang havde det, og at man ikke ønskede at komme bort derfra, selv om der kunde være Fare ved det nuværende System; men hvad Frankrig og Rusland angaar, saa opmuntre de deres Skibsart paa enhver Maade, og enhver ved, at de give Bræmier for saa og saa mange opsejlede Mil o. f. v., uden at det dog lykkes dem at komme rigtig med blandt de handlende og søfarende Nationer. Derfor er det ikke saa unaturligt, at de søge at trække fremmede Penge til sig, men dertil kommer, at det er Lande, som kunne beskytte deres Fartøjer, og som fremmede Magter, naar der er Krig, ikke have Lyst til at faa til Fjender ved at opbringe deres Skibe,

selv om der er fremmed Part-Gjendom dertil, men i et lille Land som Danmark kunne vi ikke beskytte vore Skibe paa den Maade. Jeg skal nu ophjse i Henhold til Meddelelser fra Bureau veritas, hvorledes Forholdet stiller sig med Hensyn til Tonnagen ved de rene og de blandede Certifikater. Her er, naar man vil holde sig til Sejltons, Forholdet saaledes, at de rene Certifikater hele Jorden over repræsentere 41 Millioner Sejltons og de blandede Certifikater 8 Millioner Sejltons, og her foreligger den for min Betragtning ugunstigste Opgørelse, idet de Stater, der ikke findes Oplysning om, blive betragtede som Stater, der have blandede Certifikater. Jeg skal minde om, at dette Spørgsmaal for nylig har været oppe i den tytte Rigsdag, hvor Dr. Baumbach stillede Forslag om, at man skulde gøre noget for at beskytte privat Gjendom i Tilfælde af Søkrige, og den nuværende tytte Rigsforsamling udtalte sig da meget stærkt om, at i kommende Søkrige vilde det ikke komme an paa Søslag som i ældre Tid, men udelukkende paa at opbringe Fjendens Fartøjer og derved tilføje hans Handel den største mulige Skade. Hvis man tillægger denne Udtalelse nogen Vægt, og jeg tror, at man instinktmæssig maa tiltræde den, tror jeg nok ogsaa, man kan være enig om, at det Stød, som vil blive ført imod Fjenden for at opbringe hans Skibe, vil i kommende Krige blive ført mere hensynsløst end tidligere. Vi vide jo, hvorledes England behandler fremmede Stater i Tilfælde af Krig, det have vi jo selv saa sørgelige Erfaringer for. Hvis England skulde komme i Krig med Tyskland, og der saa i danske Skibe stod tytte Penge fra Hamborg eller Bremen eller andetsteds fra, saaledes at tytte havde f. Eks. Parter af indtil en Tredjedel, tvivler jeg ikke om, at et saadant Stib, hvis det blev opbragt af Englænderne, vilde blive bragt ind til engelsk Havn, og om det saa senere kunde faas udleveret for de to Tredjedele eller det hele, er et helt andet Spørgsmaal; men vist er det, at dansk Flag taber Kredit under saadanne Omstændigheder; det dækker ikke længere neutralt Stib, f. Eks. over for England, der ikke bryder sig om at forstaa den Slags Ting, eller ikke vil forstaa, at det er den Lov, der gælder i det neutrale Land, og derfor rette sig efter den. Det vil selvfølgelig blive hævdet, at det er fremmed Gjendom, og den søger man at tilintetgøre, og hvor let kunne vi ikke, selv om vi søge at være neutrale, blive trukne ind i Krige, naar vi have saadanne blandede Forhold. Det forekommer mig,